

„Én veletek vagyok minden nap, a világ végéig.” (Mt 28,20)

Evangeliumának végén Máté elbeszéli Jézus földi életének utolsó eseményeit, hogy feltámadt, és beteljesítette küldetését. Meghirdette Isten újjáteremtő szeretetét minden teremtmény iránt, és megnyitotta a testvériségre vezető utat az emberiség történelmében. Máté számára Jézus a „velünk az Isten”, az Emmánuel, akit a próféták megjövendöltek, és akire Izrael népe várt.

Jézus, mielőtt visszatér az Atyához, összegyűjti tanítványait, akiknek közelebből is feltárta küldetését, és rájuk bízta, hogy vigyék tovább művét.

Merész vállalkozás ez, de Jézus biztatja az apostolokat: nem fordul el tőlük, sőt megígéri, hogy velük marad minden nap, támogatja, elkíséri és bátorítja őket „a világ végezetéig”.

Segítségével tanúságot tesznek majd a vele való találkozásról, igéjéről, befogadó és irgalmas szeretetéről mindenki iránt, hogy sokan találkozhassanak vele, és együtt alkossák Isten új népét a szeretet parancsa alapján.

Mondhatjuk, Isten öröme van, hogy velem, veled, velünk lehet minden nap a világ végezetéig, saját személyes életünk és az egész emberiség történelmének végéig. Vajon ez valóban így van? Valóban találkozhatunk vele?

Igen, „Ő ott van minden sarkon, mellettünk jár. Elrejtőzik a szegényekben, a lenézettekben, a kicsikben, a betegekben, a tanácstalanokban és azokban, akik nem élhetnek szabadon. Ott van abban, aki csúnya, és aki kitesztott... Azt mondta: »... éhes voltam, és ennem adtatok...« Tanuljuk meg fölfedezni őt ott, ahol van!”

Jelen van igéjében, amelyet ha gyakorlatra váltunk, megújítja a létünket, jelen van a föld minden pontján az Eukarisztiában, és működik a lelkipásztorokon keresztül is, akik a népet szolgálják. Jelen van, amikor egyetértésre tudunk jutni egymás között, így hatékonyabb az imádságunk, amellyel az Atyához fordulunk, és fényt kapunk mindennapi döntéseinkhez.

„Én veletek vagyok minden nap a világ végezetéig”: mekkora reményt kelt ez az ígélet! Arra bátorít, hogy keressük meg őt utunkon. Tárjuk ki a szívünket és a karunkat, legyünk készen a befogadásra és az osztozásra egyénileg, és együtt is, mint családi vagy egyházi közösség, munkahelyi vagy baráti társaság, civil- vagy vallási szervezet. Így Jézussal találkozhatunk, öröm és fény tölt el, amely az Ő jelenlétét jelzi.

Ha minden reggel arra gondolunk: „Szeretném ma fölfedezni, hol akar találkozni velem Isten!”, akkor mi is olyan örömet tapasztalunk majd, mint amiről a következő történet szól.

„Férjem édesanyja egészen a féltékenyséig ragaszkodott a fiához. Egy évvel ezelőtt daganatot állapítottak meg nála. Kezeléseket kapott és ápolásra volt szüksége, amelyet lánya nem tudott vállalni. Ebben az időszakban vettem részt a máriapolin, ahol megismertem a Szeretet-Istent, és ez megváltoztatta az életemet. Megtérésem első következménye az volt, hogy összes félelmemet legyőzve magunkhoz vettük anyósomat. Új fény árasztotta el a szívemet, és ezért őt is új szemmel láttam. Most már tudtam, hogy Jézust ápolom és gondozom benne. Ő pedig legnagyobb meglepetésemre viszonzta ezt, minden kis gesztusra nagy szeretettel válaszolt.

Sok áldozatot kért tőlünk ez az időszak, és amikor anyósom megnyugodva elköltözött az égbe, mindannyiunk szívében béke volt.

Azokban a napokban vettem észre, hogy gyermeket várok, akire kilenc éve vágytunk! Ez a gyermek számunkra Isten szeretetének kézzelfogható jele volt.

Letizia Magri

forrás: fokolare.hu

